

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα αβγό. Ένα κοντό, χοντρό αβγό, άσπρο με μαύρες βούλες. Ζούσε σε μια φωλιά από χόρτα στην άκρη ενός ποταμού. Ήταν άνοιξη. Το ποτάμι κυλούσε ήρεμα ήρεμα τα νερά του, οι μπάμπουρες ζουζούνιζαν γλυκά κι ο ήλιος χαμογελούσε ευχαριστημένος. Μόνο το αβγό ήταν πολύ λυπημένο. Κοίταζε τον εαυτό του μέσα στα καθαρά νερά του ποταμού και αναστέναζε: «Αχ! Τι άσχημο και χοντρό που είμαι!»

Ένα πρωί είδε να περνούν ψηλά στον ουρανό οι γερανοί: πατ-πουτ, πατ-πουτ, ανεβοκατέβαζαν με δύναμη τα φτερά τους, σκίζοντας μεγαλόπρεπα τον αέρα. «Αχ! Πόσο θα' θελα να' χα κι εγώ φτερά, να πετούσα ψηλά στον ουρανό! Θα ταξίδευα από τόπο σε τόπο, θα' βλεπα ένα σωρό πράγματα! Μα εγώ είμαι μόνο ένα κοντό, χοντρό αβγό και δεν μπορώ να κουνηθώ... Αχ!», αναστέναξε με καημό. Το ποταμάκι δίπλα του χαμογέλασε...

Το μεσημέρι η ζέστη δυνάμωσε και τα βατραχάκια άρχισαν να τσαλαβουτούν στα νερά, να κυνηγιούνται με μεγάλους πήδους και να παίζουν πιτσιλώντας το ένα το άλλο. Το αβγό τα κοιτούσε με παράπονο: «Πόσο θα' θελα να' χα κι εγώ πόδια! Θα περπατούσα, θα έτρεχα, θα πήδαγα, θα' παιζα όλη μέρα. Μα είμαι μόνο ένα κοντό, χοντρό αβγό και δεν μπορώ ούτε να κουνηθώ...Αχ!», αναστέναξε πιο δυνατά και το ποταμάκι απλά του χαμογέλασε πάλι.

Θηλυκά σε –η Ουδέτερα σε –ι Ρήματα σε –ει (γ' εν.)

Μια φορά κι έναν κερό, σ' ένα ψηλό βουνό ζούσαι με τ' αδέρφια του ένα Δέντρο. Κάθε πρωί ο ήλιος έστελναι τις χρυσαφένιες ηλιαχτίδες του να το καλημερίσουν. Τα λουλούδια σήκωναν το φρεσκοπλυμένο από τη δροσιά κεφάλι τους να το καμαρώσουν. Κάθε λογείς πουλιά φώλιαζαν και χόρευαν στα ολοζώντανα κλαδιά του, τιτιβίζοντας όλο καμάρη.

Εργατικές μέλισσες και φασαριόζει μπάμπουρες, μελωδικά τζιτζίκια και παιχνιδιάρες πεταλούδες στήναναι την άνοιξη τρελό πανηγύρη στα φυλλώματά του, παίζοντας κυνηγητό με τον άνεμο. Αχ! τι όμορφου που ήταν η ζωή – και τι όμορφω που ήταν και το Δέντρο!

Μα μια μέρα οι δροσοσταλίδες μείναναι σαν δάκρια πάνω στα λουλούδια και τα πουλιά μείναναι σιωπηλά, με το κεφάλι τους χωμένο μέσα στις φτερούγες τους. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Ήλιος παραξενεμένος. «Κάτω στο χωριό οι άνθρωποι αποφάσισαν να κόψουναι το Δέντρο», μουρμούρισαι λυπημένα ο Πανσές και τρεμούλιασαι το τρυφερό του κοτσάνι. Τρέχη αναστατωμένος ο Ήλιος να παρηγορήσι το Δέντρο... και το βρήκε να γελά! «Γιατί γελάς;» το ρώτησαι απορημένος. «Θα με κόψουναι η άνθρωπη. Θα γίνω βιβλία! Θα γίνω άσπρα φύλλα με τυπωμένα μαύρα γραμματάκια! Όμορφα στρογγυλά γραμματάκια για να με διαβάζουν τα παιδιά...». «Και δε φοβάσε τον πόνο;» ξαναρώτησαι ο Ήλιος. «Θα πονέσω λίγο, μα για σκέψου», είπαι το Δέντρο.

«Σκέψου όλα αυτά τα μικρά, παχουλά χεράκια που θα με χαϊδεύουναι κάθε λεπτό. Σκέψου όλα αυτά τα παιδικά μάτια, τα μαύρα, τα καστανά ή τα γαλάζια που θα με παρατιρούν κάθε μέρα. Σκέψου μυριάδες μικρά κεφαλάκια, καστανά, ξανθωπά, με μπουκλίτσες... Όλα πάνω μου θα γαίρνουν γεμάτα προσοχή κι αγάπη...

Πάρε ένα χρωματιστό στυλό και διόρθωσε τα λάθη. Καλή τύχη!

Μια φορά κι έναν κερό, σ' ένα χωριουδάκη δίπλα στη θάλασσα, ζούσαι ένας ψαράς που τον λέγαναι Αντώνη. Ήταν ένα καλό κι ευγενικό παιδί και τον αγαπούσαν όλοι γιατί είχε πάντα κέφου κι έναν καλό λώγο να πει. Παρόλο που ήταν φτοχός, πολύ φτοχός, ποτέ δεν έχαναι την αισιοδοξία του: ακόμα κι όταν είχε φουρτούνα και δεν μπορούσαι να ψαράϊψει καθόλου, ακόμα κι όταν τράβαγαι αδειανά τα χιλιομπαλομένα του δίχτια, κακιά κουβέντα δεν έβγαιναι από το στόμα του... Καθόταν μονάχα σ' ένα βράχο στην άκρι τις θάλασσας κι έπιαναι με την παλιά του κιθάρα να τραγουδάει:

«Θάλασσα γλυκοθάλασσα και ανθρωποπλανεύτρα
Όλα καλά σου κι όμωρφα, ναζιάρια καρδιοκλέφτρα...
Θυμώνης σαν ξινόμυλο, γλυκαίνεις σαν το μέλη,
Μα σαν σε μάθει άνθρωπος, την αγκαλιά σου θέλι!»

Τον άκουσαι ο Ποσειδώνας, ο βασιλιάς της θάλασσας, κι έστειλαι δυο γοργόνες να του τον φαίρουν. Ήταν περίεργως να δει από κωντά τον άνθρωπο που τραγουδούσαι κάθε μέρα πάνω από το κεφάλη του...

Δεν ξέρω τη περίμεναι να δει ο Ποσειδώνας, πάντως ξαφνιάστηκαι πολύ όταν παρουσιάστηκαι μπροστά του ο Αντώνης, ξυπόλητως και με χιλιομπαλομένα ρούχα. «Μπορεί να μην έχο, κατά πώς τα λες αφέντει μου, πλούσια ρούχα και παλάτυ σαν ελόγου σου, μπορεί και να κοιμάμε σχεδόν νησικώς μερικές φοραίς, μα έχω κι εγώ τους θησαυρούς μου!» «Και ποιος σου τους δίνου λεβέντι μου;» ξαναρώτησαι ακόμα πιο απορημένος ο Ποσειδώνας. «Μα εσύ ο ίδιος!» είπαι το παλικάρι κι έκλεισαι πονηρά το μάτι του.

Πάρε ένα χρωματιστό στυλό και διόρθωσε τα λάθη. Καλή τύχη!

Μια φορά κι έναν κερό, σε μια ξακουστή πολιτία, ζούσε ένας ανόητως και παιρήφανος βασιλιάς. Ήταν αλήθεια πάρα πολλή πλούσιος. Ό,τι ζητούσαι μπορούσαι να το αγωράσει αμέσως: τα πολυτιμώτερα κοσμήματα, τα πιο φίνα μεταξοτά, τα πιο νόστημα φρούτα, τα πιο καλομαγειρεμένα φαγιτά... Στο παλάτει του, ο ματαιόδωξος, ήθελαι μονάχα τα πιο ακρηβά πράγματα. Όταν πινούσε, έτρωγαι μόνο τα μπουτάκια από παραδίσια πουλιά! Όταν κρίωνε, φορούσαι ένα παλτό καμωμένο μόνω από τα πατουσάκια εκατοντάδον μικρών ζαρκαδιόν! Κι όταν κιμόταν, σκεπαζόταν μ' ένα πάπλομα παραγεμισμένο με τα πρότα πούπουλα από χιλιάδες νεογένητα χηνάκια!

Ό,τι κι αν σκεφτόταν το αποχτούσαι βέβεια, γιατί η άνθρωποι, συνήθως, πουλάναι τα πάντα για ένα βαρή πουγκί χρυσάφι... Στο τέλος ο ανόητως βασιλιάς πίστεψαι πως με τα λεφτά του ήταν παντοδύναμος: «Κανέναν δεν χρειάζομε, κανέναν δεν έχω ανάγκυ. Είμαι ανίκητως, είμαι θεός!» φόναξε μεγαλόφωνα μια νήχτα προς τον ουρανό. Κι ο ουρανός θήμωσε κι αποφάσισαι να του δόσει ένα καλό μάθιμα.

Πρωί πρωί μπήκαι αλαφιασμένως στο δομάτιο του βασιλιά ο προθυπουργός του. «Μεγαλιότατε, συγνώμη για την ενώχληση, αλλά συμβαίνοι κάτι τρομερό! Κάποιος έσπασαι με τσεκούρι χτες το βράδι όλα τα ντεπόζιτα με το νερό και δεν υπάρχη μήτε μια σταγόνα σ' ολόκληρω το παλάτη!...» Τότε ο βασιλιάς πρόσταξαι να φτιάξουν αμέσως καινούρια βαρέλια και να τα ξαναγαϊμίσουν. Ύστερα χτύπισε τα χέρια του να φέρουν το ηρωινό του. «Αδύνατον!» ήρθαι η απάντησι του αρχιμάγικρα. «Δεν έχο νερό ούτε τα φρούτα να πλύνω, ούτε τα αγαπημένα σας βουτίματα να φτιάξω, αλλά ούτε και το μεσιμεριανό σας φαγητό να μαγειρέψο!...»

«ΓΡΗΓΟΡΑ, ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΜΟΥ!» φώναξαι θυμωμένος ο βασιλιάς. «Αδύνατον!» ήρθαι η απάντηση του αρχηθαλαμηπόλου, «δεν υπάρχη νερό ούτε για να πλυθείται, ούτε για να λουστείται!» «ΦΕΡΤΕ ΜΟΥ ΑΜΕΣΩΣ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΜΟΥ!» πρόσταξαι οργισμένως ο βασιλιάς. «Αδύνατον!» είπαι φοβισμένοι οι αρχιπλύστρα, «είναι όλα βρόμικα, δεν υπάρχοι νερό να τα πλύνω!...»

Πάρε ένα χρωματιστό στυλό και διόρθωσε τα λάθη. Καλή τύχη!

Μια φωρά κι έναν κερό, η ρίζα ενός δέντρου αποφάσισαι να κάνει κάτι σιναρπαστικό. Χρόνια και χρόνια στεκόταν στην ίδια θέση, περιμένοντας κάτι να συμβί, αλλά τίποτα... Περνούσαι ο κερός, οι μήνες και οι εποχές κι όλο τα ίδια και τα ίδια. Είχαι λιπόν βαρεθεί τόσο πολύ που σκέφτηκai πως μόνο κάτι πολύ πολύ ενδιαφέρον θα μπορούσαι να την κάνη να εσθανθεί καλά πάλι. Το πρόβλημα ήταν πως δεν είχαι την παραμικρή ιδέα πιο θα ήταν αυτό το «κάτι»!

Μια μέρα, εκεί που καθόταν βαριεστιμένη, μια τρελή ιδέα άστραψε στο μυαλό της: θα πήγαιναι ένα πολύ μακρινό ταξίδι! Πού όμως; Όπως όλοι ξέρουμε η ρίζες δεν μπορούν να μετακινηθούν από τη θέση τους. Είναι έτσι φτιαγμένες που μπορούν να πρωχορούν μόνο προς τα κάτω, προς το κέντρο της γης...Το κέντρο της γης;

«ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ!» φόναξε ενθουσιασμένη η ρίζα, «θα πάο ένα ταξίδι στο κέντρο της γης!» κι άρχισε αμέσως τις προετιμασίες. Άδικα όλοι η φίλη της προσπαθούσαν να τις βάλουνε λίγο μυαλό:

«Είσαι τελείος τρελή!» τις λέγαναι, «πώς ξεκινάς για κάπου χωρίς να ξέρεις τι σε περιμένει; Κι αν εκεί που πας δε σ' αραίσει; Αν κινδυνέψεις; Τι θα κάνης χωρίς κάποιον δικό σου, σ' ένα άγνωστο μέρος;» Μα η ρίζα δεν τους άκουγαι, μόνο κούνησαι το κεφάλυ της με ύφος πολύξερο και περιφρονιτικό και ξεκίνησαι για το μεγάλο ταξίδι της, λέγωντας από μέσα της: «Όταν θα γυρίσω πήσω και θα τους πω για όλα αυτά τα φανταστικά πράγματα που θα έχω δει, τότε θα με ζιλέψουν και θα με παραδαιχτούν όλοι!»

Πάρε ένα χρωματιστό στυλό και διόρθωσε τα λάθη. Καλή τύχη!

Η Σοφία η σαλαμάνδρα τα΄ και χάσι τις τελευταίες μέρες: ο μπαμπάς της και η μαμά τις κλινόντουσαν συνέχεια στο μεγάλο δωμάτιο του σπιτιού κι όλο μηλούσαν χαμηλόφωνα. Τη λέγανε δεν ήξερε, μα ένιωθαι πως ήταν κάτι σοβαρό... Τριγύριζαι μονάχη της έξο από την πόρτα και πρωσπαθούσε να κρυφακούσι κάτι, έστο και μια λεξούλα, αλλά άδηκα! Όταν η πόρτα άνιγε κι έβγεναν οι γονίς τις έξω, ήταν κι οι διο τους πολύ σοβαρή κι αμίλητη. Ήταν κι εκίνο το παράξενω βλέμα που την κιτούσαν...

Έπιτα άρχισαν να πιγαίνουν σε κάπιον κύριο, που ίχε το παράξαινο όνομα «Δηκηγόρος» - πολλή της άραισε αυτό το όνωμα της Σοφίας, της φενόταν πολλή σπουδέο και μπιστηριώδες! Μια φωρά, μάλιστα, που ο κ. Δηκηγόρος είχαι έρθι από το σπίτη να φαίρει στη μαμά τις κάτι χαρτιά, τον ίδε κι από κοντά κι εντιπωσιάστηκαι: μοσχωμύριζε κωλόνια, κρατούσαι ένα μαιγάλο χαρτοφίλακα και τη χάιδεψαι σκεφτικώς στο κεφάλη! Πωπώ, θα το΄ λεγαι στις φιλαινάδες της, να σκάσουν από τι ζίλια τους...

Τίπωτα λιπόν δε φενόταν να έχι αλάξει – μόνο αυτό το στενάχωρο βλέμα των γωνιών τις να μην έβλεπαι, θα ήταν πολλή ήσυχη... Μα ένα πρωί, ξύπνησαι και ο μπαμπάς δεν ήταν στο σπίτη. Η μαμά καθώταν στην κουζίνα μόνι, μπροστά από μια κούπα καφέ κι είχαι μάτια κόκκινα, όπως όταν σου μπαίνει ένα σκουπιδάκι στο μάτι και το΄ χεις τρήψει πολύ για να φύγει.

«Κάθησε εδώ, Σοφία μου, θέλω να σου μπηλήσω», της είπαι η μαμά και την πήραι αγκαλιά. «Θέλω, γλικιά μου, ν΄ ακούσεις πολύ προσεχτικά, χωρίς να με διακώψεις. Είσαι αρκετά μεγάλει και μπορείς να καταλάβεις τι θέλω να σου πω...

Πάρε ένα χρωματιστό στυλό και διόρθωσε τα λάθη. Καλή τύχη!

Ο Μάρκος, ο τυφλοπόντικας, ξύπνησε μια μέρα με φρικτό πωνόδοντο. Κράταγαι το μάγουλο του και σφάδαζαι από τους πόνους. Ύπιε μian ασπιρίνι, ύπιε δεύτερη... τίπωτα! Ο πωνόδοντος, αντί να λιγαστεύει, γινώταν όλο και πιο δινατός. Έδεσαι λοιπόν το κεφάλη του με ένα μεγάλο καρό μαντίλη και βγήκαι στη γιτονιά να ζητήσι βοίθεια.

Πρώτο συνάντησαι τον ξάδερφό του, τον αρουρέο: «Ξέρω ένα καταπλικτικό γιατρικό!» του είπαι. «Πρέπει να μασήσις φύλα δάφνης. Θα σου παιράσει αμέσος!» Τρέχει ο Μάνθος να μαζαίψει φύλα δάφνης, που φύττροναν στην άκρη του δάσους. Από τη λαχτάρα του όμος να γίνη καλά, έχοσε ένα ολόκληρο κλαδή στο στόμα του – πάι να δαγκόσει και... μανούλα μου! Τι πώνος ήταν αυτός! Είδε αστράκια μπλε, πράσινα και κίτρινα...

Εκεί που βόγκαγαι κρατόντας το μάγουλό του, νάσου και παιρνάει ο λαγός χοροπηδόντας, «Βρε παιδί μου», του λεί, «γιατί δε με ροτούσες νορίτερα; Η δάφνη φαίρνει ευκιλιότητα, δε γηατρεύει τον πωνόδοντο... Μια ζεστή πέτρα πρέπη να βρεις και να την ακουμπήσεις στο μάγουλό σου- θα σου περάσει ο πωνόδοντος αμέσος!» Σικώνεται ο Μάρκος και , κρατόντας την κοιλιά του (που είχε αρχίσει κι αυτή να τον πωνάει από τη δάφνη...), άρχισε να ψάχνι για μια ζεστού πέτρα. Λίγο πιο κάτω είχαν κατασκηνόσει κάτι κυνηγοί κι είχαν ανάψει φωτιά. Χωρίς να το καλοσκεφτί, κάνει να πάρει μια πέτρα από τη χόβολη που ζεματούσαι.

Τσιρρρ! Κάναναι τα δάχτυλα του καθώς ζεματιώντουσαν κι έβγαλε μια φονή που ακούστηκε μέχρι τα σύνεφα! Τώρα εκτός από τον πωνόδοντο, εκτός από τον πονόκιλο, είχε και το χέρι του καμένο.

Πάρε ένα χρωματιστό στυλό και διόρθωσε τα λάθη. Καλή τύχη!

Μια φωρά κι έναν καιρό, σ' ένα κάστω πάνω στα σύνεφα ζούσαι ένας κακός γίγαντας. Όλο το προί κατέβενε κάτω στη γη και τρομοκρατούσαι τους χωρικούς: άρπαζαι τα ζοντανά τους, έκλαιβε από τις αποθήκες το σάρι τους κι από τα κελάρια το κρασή τους – είχε γίνει ο φώβος και ο τρώμος της περιοχής... Είδαν κι απόιδαν η δύστυχη η χωρική και πήγαναι στο σοφό βασιλιά τους, να βρει αυτός μια λήση.

Κάλεσε ο βασιλιάς συμβούλιο πολεμικό κι ήρθαν όλοι η σύμβουλη κι οι στρατηγοί του να προτίνουν λήσεις:

«Να στείλουμε εκεί πάνω ένα στρατό από τους ποιο γεναίους μας πωλεμιστές, να τον σκωτώσουν!» είπαν η στρατηγή.

«Ωρέα!» είπε ο βασιλιάς, «αλλά ποιος από σας θα μπει επικεφαλής;» Κανένας από τους στρατηγούς δεν ήθαιλε να πάει στον πόλεμο μαζί με τους στρατιώταις...

«Να τον καλέσουμε σε διαπραγματεύσεις!» πρότειναν οι πολιτική.

«Συμφωνό!» ξανάπε ο βασιλιάς, «αλλά πιος από σας θα του πάει το μήνυμα;» Κανένας πολιτικός δεν ήθελε να πάει αντιπρόσωπος...

«Να του επιβάλουμε πρόστιμο!» πρότιναν οι φοροσπράκτορες. Κανένας φοροσπράκτορας δεν τόλμαγε να ενοχλήση το γίγαντα...

«Μάλιστα! Αλλά πιος από σας θα πάει να το ισπράξει;» ρώτησαι ο βασιλιάς.

Σιωπή απλώθηκε στη βασιλική αίθουσα κι όλοι σκύψαν το κεφάλη αμήχανα. «Αφίστε με, θα βρω μόνος μου τη λήση», είσαι ο σοφός βασιλιάς κι άρχησε να σκέφταιται ξύνωντας το κεφάλη του. Κι από το ξύσιμο μάλον του κατέβηκαι μια λαμπρή ηδέα! «Φωνάξτε μου την ψείρα και βγείται όλοι έξο...» είσαι. Πραγματικά, μόλης ήρθε η ψείρα, κλίστηκαν οι δυο τους μέσα στην έθουσα του θρόνου.

«Το και το!» της ίπε. «Μπορίς να με βοηθήσεις;»

«Έννοια σου, βασιλιά μου. Αλλά τη θα μου δώσεις για αντάλαγμα;»

«Όσο χρυσάφη θέλεις!» είπε ο βασιλιάς.

«Τι να το κάνω το δικό σας το χρυσάφη, βασιλιά μου; Μου είναι εντελός άχριστο... Εγώ, αν τα καταφαίρω, θέλω να μ' αφήσεις να μίνω για όλη μου τη ζωή στα χρυσαφένια μαλιά τις θυγατέρας σου!»

Πάρε ένα χρωματιστό στυλό και διόρθωσε τα λάθη. Καλή τύχη!

Μια φορά κι έναν καιρό η Γυ αρρώστησε βαριά: ανέβασε πολύ πυρετό, σχεδόν εξήντα βαθμούς! Όταν έβηκε, έβγαιναν από τα σπλάχνα της πηκτοί, μαύροι καπνοί. Σε κάθε της φτάρνισμα τρανταζόταν ολόκληρη, τεράστιοι βράχοι ξεκολλούσαν από τη θέση τους και κατακυλούσαν, παρασέρνοντας στο διάβα τους ό,τι έβρισκαν μπροστά τους. Σταμάτησε να γυρίζει και ξάπλωσε ασάλευτοι στο απέραντο διάστημα: έτσι οι μισοί άνθρωποι ζούσαν σε μίαν ατελείωτη νύχτα, ενώ οι άλλοι μισοί σε μίαν αβασίλευτοι μέρα.

Έπαψαν κι οι εποχές να διαδέχονται η μια την άλλη: μια αποπνικτική ζέστη, μονότονοι κι αρρωστημένοι τύλιξε σαν βρόμικοι γάζα όλη την πλάση. Λιώσαν τα χιόνια στα ψηλά βουνά και στους πόλους, κατακύλησαν τα νερά, πνίξαν ζώα και φυτά και μια πηκτώ λάσπη κατακάθισε παντού. Ήταν τέτοια η βρόμα και η μυρωδιά της σαπίλας που αναδυόταν από το σώμα της Γης, σαν να' χε γεμίσει πληγές κακοφορμισμένες, που ακόμα κι ο Ήλιος, ο παλιός παιδικός φίλος, δεν άντεξε και σταμάτησε να έρχεται να τη βλέπει: έστεκε λυπημένος μακριά της, ανήμπορος να τη βοηθήσει και πολύ πολύ στενοχωρημένος.

Στην αρχή οι Μεγάλοι δεν έδωσαν σημασία. «Δε βαριέσαι, θα της περάσει...», είπαν. Όταν όμως είδαν να περνούν οι μέρες και οι μήνες κι η Γη να μη γερεύει, κατάλαβαν επιτέλους πως κάτι σοβαρό συνέβαινε. Κάνανε αμέσως συμβούλια και διαβούλια και μετά από πολλές συζητήσεις αποφάσισαν να στείλουν τους καλύτερους γιατρούς για να την εξετάσουν...

Πάρε ένα χρωματιστό στυλό και διόρθωσε τα λάθη. Καλή τύχη!

